

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. V.**
státní příslušností Bělorusko
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019 č.j. OAM-209/ZA-ZA14-ZA17-2012

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 5. 2019 č.j. OAM-209/ZA-ZA14-ZA17-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), zastaveno řízení o prodloužení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v jeho věci rozhodl žalovaný o zastavení řízení rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019 z důvodu žalobcova údajně neznámého pobytu. K tomu žalovaný dospěl z tvrzení poštovního doručovatele, že na „uvedené adrese je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

adresát neznámý“. Jiné kroky ke zjištění bydliště žalobce správní orgán nepodnikl. Žalobce namítal, že na jím uvedené adrese se řádně zdržoval po celou dobu správního řízení. V budově, v níž bydlí, se nachází recepce, jejíž pracovník přebírá poštu pro každého nájemníka. Pro žalobce recepční žádnou zásilku ze strany žalovaného nepřevzal. Od jiných odesílatelů mu pošta chodí v pořádku. Dále žalobce uvedl, že po celou dobu správního řízení řádně spolupracoval se správním orgánem a relativně často se dostavoval na pracoviště žalovaného za účelem prodloužení pobytového oprávnění. Z jeho cestovního pasu lze vyčíst, že se na pracoviště žalovaného dostavil v poslední době ve dnech 8. 12. 2018, následně 9. 3. 2019, 3. 6. 2019 a 10. 6. 2019, a to vždy za účelem prodloužení cestovního dokladu. Při každé z návštěv se žalobce dotázal na pracovišti žalovaného, zda je v jeho věci něco nového a zda je z jeho strany zapotřebí jakákoliv součinnost. Na pracovišti žalovaného mu pokaždé bylo sděleno, že v jeho věci není nic nového a že z jeho strany není zapotřebí žádné další součinnosti – to mu bylo sděleno i při návštěvě dne 3. 6. 2019, kdy již zjevně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí a kdy mu mělo být zasláno sdělení o prodloužení lhůty. Navíc napadené rozhodnutí bylo vydáno 20. 5. 2019 poté, co žalobci dne 13. 5. 2019 správní orgán zaslal sdělení o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Správní orgán zjevně ve věci vyčkal pouhých 7 dní, čímž nedodržel stanovenou lhůtu doručení fikcí v rámci 10 dní. Žalobce doplnil, že v jeho případě nemělo být doručováno fikcí. Jeho pobyt nebyl „neznámý“ ve smyslu § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť toto ustanovení dává správnímu orgánu možnost zastavit řízení pouze za splnění dvou kumulativních podmínek, jednak pokud nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jednak pokud na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Žalobce namítal, že v jeho případě již prvá uvedená podmínka není splněna, neboť v den vydání napadeného rozhodnutí ze dne 20. 5. 2019 nebylo možné úspěšně tvrdit, že nelze zjistit místo pobytu žadatele, jelikož v den vydání napadeného rozhodnutí se žalobce nacházel na adrese svého bydliště. Žalobce odkázal na rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 3. 2017 č.j. MV-137215-4/SO-2014, jež se týkala otázky doručování ve věcech pobytu cizinců a uvedl, že žalovaný pouze na základě údaje z jediného zdroje (Česká pošta) dospěl k závěru o neznámém pobytu. Přitom pouhým dotázáním se v rámci svého vlastního úřadu mohl seznat, že žalobce pravidelně spolupracuje s pracovištěm správního orgánu a že se pravidelně dostavoval na jeho pracoviště za účelem prodloužení pobytového oprávnění. Navíc při návštěvě pracoviště žalovaného žalobce nabízel poskytnutí svého telefonu a e-mailové adresy, ale žalovaným bylo sděleno, že tyto údaje nejsou zapotřebí. Závěrem žalobce namítal, že žalovaný nijak neodůvodnil, proč by na základě dosud zjištěného skutkového stavu nemělo být možné rozhodnout ve věci, jak vyžaduje druhá z kumulativních podmínek § 25 písm. j) zákona o azylu. Doplnil, že mu byla udělena mezinárodní ochrana, její důvody stále trvají a z rozhodnutí nelze vyrozumět, z jakého důvodu správní orgán považoval stávající skutkový stav za neumožňující vydat rozhodnutí. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu, zásadami správního řízení a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný dle svého přesvědčení postupoval legitimně, když toto řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavil, neboť žalobce se dne 23. 4. 2019 nedostavil k pohovoru, ačkoliv byl řádně obeslán na jím udanou kontaktní adresu. Výzva k pohovoru byla následně vyvěšena po dobu 10 dnů, přičemž žalobce se k připravenému pohovoru opět nedostavil. Následně dne 13. 5. 2019 žalovaný na udanou adresu zaslal dopis o prodloužení lhůty řízení, avšak i tato zásilka se opětovně vrátila s tím, že adresát je neznámý. Žalovaný dle svého názoru učinil dostatečné postupy v souvislosti s doručováním zásilky žalobci a rovněž postupoval v souladu se zákonem poté, co se žalobci nepodařila doručit zásilka na konkrétní adresu. Pokud by žalovaný potřeboval od žalobce nějakou součinnost, toto mu oznámí písemně, což se stalo i v tomto případě. Žalobce ani nedoložil, že by se na pracovišti žalovaného dotázal, zda je v jeho věci něco nového či zda je z jeho strany zapotřebí jakákoliv součinnost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodnil, proč nelze o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnout. Dále v žalobě uváděné stanovisko Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nemá žádný vztah k tomuto případu. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

4. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2013 č.j. OAM-209/ZA-ZA14-ZA14-2012 žalobci nebyl udělen azyl podle §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu a byla mu udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný dne 10. 10. 2014 požádal o prodloužení doplňkové ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2014 č.j. OAM-209/ZA-ZA14-K03-PD1-2012 byla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců. Dne 24. 10. 2016 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 11. 2016 č.j. OAM-209/ZA-ZA14-PD2-2012 byla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o 24 měsíců. Dne 12. 11. 2018 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany, k žádosti doložil doklady o zajištění ubytování. Žalovaný přípisem ze dne 2. 4. 2019 předvolal žalobce k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany, a to na den 23. 4. 2019 v 9.30 hodin. Poštovní zásilka s tímto předvoláním byla žalovanému vrácena, přičemž poštovní doručovatelka jednak zaškrtila kolonku, že adresát je na uvedené adrese neznámý, jednak zaškrtila „jiný důvod“, k němuž je uvedeno: „Adresát nemá schránku“. Žalovaný následně vydal předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany na den 15. 4. 2019 v 9.00 hodin a uložil písemnost dle § 24 odst. 4 zákona o azylu po dobu 10 dnů na svém pracovišti v Příjímacím středisku Zastávka. Dne 15. 4. 2019 žalovaný vydal úřední záznam o nedostavení se žalobce k pohovoru ve věci prodloužení doplňkové ochrany. Dne 13. 5. 2019 žalovaný vydal vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení (lhůta prodloužena do 1. 12. 2019). Zásilka s touto písemností byla žalovanému následně vrácena, přičemž poštovní doručovatelka zaškrtila kolonku „na uvedené adrese neznámý“ i kolonku „jiný důvod“, kde je vyplněno „Adresát nemá schránku“. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019 č.j. OAM-209/ZA-ZA14-ZA17-2012 žalovaný dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavil řízení o prodloužení mezinárodní ochrany. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce byl na den 23. 4. 2019 řádně obeslán k pohovoru ve věci jeho žádosti, ke kterému se nedostavil s tím, že na jím udané kontaktní adrese byl seznán jako neznámý. Výzva k pohovoru byla následně vyvěšena po dobu 10 dnů a žalobce k předmětnému správnímu úkonu

opět nedorazil. O této skutečnosti byl pořízen úřední záznam. Dne 13. 5. 2019 žalovaný na žalobcem udanou adresu poslal dopis o prodloužení řízení ve věci jeho žádosti, tento dopis se opětovně vrátil s tím, že udaný adresát je na uvedené adrese neznámým. Žalovaný dále uvedl, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti žalobce rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.*
7. Zákonodárce tak v § 25 písm. j) zákona o azylu stanoví dvě podmínky, které musí být naplněny kumulativně (současně), aby mohlo dojít k zastavení řízení. Jednak nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jednak nemožnost rozhodnout na základě dosud zjištěného stavu věci.
8. K výkladu daného ustanovení lze citovat z právní věty rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 8. 2018 č.j. 62 Az 19/2018-42: *„Obsah správního spisu musí vypovídat o iniciativě správního orgánu zjistit adresu žadatele o mezinárodní ochranu. Teprve neúspěšný výsledek takové iniciativy k získání adresy žadatele je naplnění první podmínky pro ev. zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (druhá podmínka je, že dosud zjištěný stav věci nestačí k rozhodnutí o žádosti)...“.*
9. V posuzovaném případě ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný jakkoliv zjišťoval místo pobytu žalobce poté, co se mu nepodařilo doručit písemnosti. Již z této skutečnosti je zřejmé, že nemohla být naplněna první podmínka pro zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu.
10. Soud podotýká, že první podmínka obsažená v § 25 písm. j) zákona o azylu je pro řízení před soudem zakotvena v § 33 písm. b) zákona o azylu, podle něhož soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce). K tomuto ustanovení přitom existuje ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou dle závěru zdejšího soudu s ohledem na podobnost daných ustanovení lze použít i ve vztahu k § 25 písm. j) zákona o azylu. Např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2018 č. j. 4 Azs 169/2018-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavek, aby soudy při zjišťování pobytu žadatele vyvinuly patřičné úsilí, tedy aby jejich postup nebyl ryze formální. V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, přitom shledal, že „[r]ozhodnou skutečností pro aplikaci § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení však není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu, jež ovšem nepřineslo žádoucí, resp. vůbec žádný výsledek.“ Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit. (...) V případech, kdy soud ověřuje údaje o místě pobytu žadatele o mezinárodní ochranu, je na místě učinit dotazy přinejmenším dotazem u žalovaného a také u Ředitelství služby cizinecké policie, neboť se jedná o dva evidenční orgány, které mají podle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45).“ K obdobným závěrům dospívají i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, ze dne 12. 7. 2016, č. j. 7 Azs 88/2016 - 27, či ze dne 20. 6. 2018, č. j. 8 Azs 229/2017 - 39.“

11. V nyní posuzované věci žalovaný žádné podobné úsilí nevyvinul, kupříkladu nevznesl dotaz na Ředitelství služby cizinecké policie, nepožádal místní oddělení policie o prošetření pobytu žalobce atd. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s § 25 písm. j) zákona o azylu. Soud na okraj doplňuje, že z vlastní činnosti mu je známo, že poštovní doručovatelé u zásilek zasílaných cizincům poštovní obálkou typu III (srov. § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu) při vrácení zásilky odesílateli (soudu) často uvádějí, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá poštovní schránku; poté, co je však cizinci zaslána písemnost obálkou typu I (srov. § 49 občanského soudního řádu), se však již často podaří písemnost doručit, a to tak, aby se o ní adresát skutečně dozvěděl. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci, kdy soud zaslal žalobci poučení dle § 8 s. ř. s. a výzvu dle § 51 s. ř. s. nejprve obálkou typu III, a to neúspěšně, kdy poštovní doručovatelka (tataž jako v řízení před správním orgánem) při vrácení zásilky uvedla, že adresát nemá schránku a je neznámý; poté, co soud odeslal stejnou písemnost žalobci obálkou typu I, se již doručení podařilo (žalobce si uloženou zásilku osobně vyzvedl na poště). Nelze tedy vyloučit závěr, že žalobce na uvedené adrese skutečně pobýval již v době odeslání předchozích zásilek (jak zásilky zaslané soudem, tak i zásilek odeslaných žalovaným), přičemž v případě doručování v řízení před správním orgánem (a prvního doručování v řízení před soudem) se poštovní doručovatelka dopouštěla opakované chyby, kdy jako důvody vrácení zásilky uváděla jak neznámost adresáta na uvedené adrese, tak i to, že adresát nemá schránku.
12. Dále soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakého důvodu žalovaný uzavřel, že aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tudíž na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnout. Lze si tak jen domýšlet, zda žalovaný měl za to, že nelze rozhodnout bez provedení pohovoru (přestože v letech 2014 a 2016, kdy byla žalobci prodlužována doplňková ochrana, pohovor s žalobcem prováděn nebyl), popř. jaká jiná skutková zjištění je třeba učinit. Ve vztahu k naplnění druhé podmínky stanovené v § 25 písm. j) zákona o azylu (na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout) je tak žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
13. Žalovaný proto v dalším řízení buď rozhodne o žalobcově žádosti o prodloužení doplňkové ochrany meritorně, nebo v případě, že bude chtít přistoupit k zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu, bude dostatečným způsobem (např. dotazem na Ředitelství služby cizinecké policie, žádostí místnímu oddělení policie o prošetření žalobcova pobytu,...) zjišťovat místo pobytu žalobce a v případě, že toto místo pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žalobce nebude možné zjistit, řádně odůvodní, z jakého konkrétního důvodu na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout (tj. které konkrétní úkony je třeba ještě učinit pro řádné zjištění stavu věci a proč).

14. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
15. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť byl dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozen od soudních poplatků a v řízení nebyl zastoupen právním zástupcem. Žalobce navíc ve své žalobě přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.